

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Mira circa hunc rusticum Dei prouidentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

curatos esse, ut innocentis cædes, & nostrum latrocinium diuinitus proderetur. Hæc rei, eousq; occulti, de se ipsis sunt, deque sancto viro testificati, ut Deo gloriam darent, pariterque & famæ alterius, & suæ salutis consulere. Senatus Voburgensis Pontifici Ratisponensi, in cuius diœcesi oppidum est, prodigium nuntiat, qui examinatis per vicarium totius rei testibus, reque diligenter explorata, tandem ipse Ratispona, cum sacro sacerdotum ordine, & frequenti hominum concursu ad eundem locum simplex processit, corpus effodit, Voburgum deportavit, atque in æde Xenodochij venerabundus deposuit; ubi vir rusticus olim, iam cæli aulicus, multis deinceps beneficijs in homines supra naturæ vim collatis nobilitatus, & cultus est. Parricidæ verò illi cum propter hoc, tum alia facinora ultimo supplicio affecti sunt. Hæc partim è Radero, partim ex alijs, qui ante Raderum historiam vel legerunt, vel fusiùs descripserunt.

Clarissimum est in hæc historia documentum; & magnum à diuinis iudicijs solatium; quæ si colonus iste non habuisset perspecta, potuisset dicere: Cur Deus à me aufert uxorem? cum quam pacificè habito? qui tamen alijs relinquit uxores, quas illi è vita excedere millies optauerunt? Nempe Deus colonum hunc ad maiorem voluit ducere vitæ perfectionem. Potuisset dicere: cur meos à me aufert Deus liberos, quos in omni probitate educaui? Nempe Deus sciuit illos à malitia deprauandos, si peruixissent; aut patri occasionem præbituros à pietate recedendi; cui placuit omnia à colono auferre virtutis impedimenta, ut de solo Dei cultu cogitaret, imitatus patrem, qui cultrum puero etiam lachrymanti eripit, ne eo se lædat, aut vulneret. Potuisset dicere senex: Ergo in hoc pauper fui factus, ut apud me diuitiæ, per sanguinem meum, quærerentur? in hoc tam diu vitam meam Domino consecraui, ut illam mihi parricidæ extorquerent? in hoc denique Deum honorauit, ut ego pro simulatore, pro hypocrita, pro mago, pro desperato, pro suspendiario vbique proclamarer? Hæc omnia non dixit: quia Deo sua iudicia permisit; quæ tantæ sunt sapientiæ, ut per illam ipsam humiliationem, per ignominiam, per infamiam, illum tantopere exaltarent. Sic sanctitas illius eluxit; sic patientia probata est, sic homines ipsi errores suos didice-

III.

runt agnoscere atque emendare. Viderunt enim & suam in iudicando temeritatem, & aliorum sanctitatem, quos temerè iudicauerunt.

IV.
Cæsarius lib.
6. illustr. mi-
racul. c. 33.

Vtitur Deus iisdem modis sæpius, sæpius enim pari infamiae genere homines sauciantur. Vt igitur historiam historiâ confirmemus, Audi Cæsarium. In Ferraria ciuitate Longobardia, ante annos paucos, erat homo quidam Marcadellus nomine, mira simplicitatis, & erga Sanctorum loca maxima deuotionis: Qui cum obniam simplicitatem à multis pro fatuo haberetur, & in oculis DEI esset prudentissimus, quidquid de suis laboribus ultra necessitates natura reseruare poterat, illud in visitando limina beati Iacobi in Compostella, aut Beatorum Apostolorum Petri & Pauli fideliter expendebat. Tempore, quæ potuit, hominum pecora paut, & cum praesentate ad hoc minùs sufficeret, ostiatim mendicando eleemosynis fidelium visitabat. Non recedebat ab Ecclesia, dum diuina in ea agerentur, unde ab omnibus amabatur. Qui, cum feruentius versaretur in quadam villa dicta diocesis, & in ecclesia eiusdem ville thuribulum argenteum negligentius pendere conspexisset, timens tam damnnum Ecclesia, quam sua conscientia, ait Sacerdoti; Non securè hic pendet tale thuribulum. Dicente illo, quia multis annis sine periculo illic pependisset, Respondit Marcadellus: Sepe hoc una die euenit, quod in mille annis non contingit. Quid plura? Instinctu Diaboli thuribulum subtrahitur, non tamen Marcadello furtum imponitur. Quod cum fur, Domino prohibente, & seruo suo occasionem Martyrii preparante, vendere non posset, nec auderet, sciens hominem esse simplicissimum, & Ecclesia illius notissimum, eum secretè adiit, & quia ipse idem rapuisset vas, priùs tamen recepto sacramento ne se proderet, sibi confessus est: Cui ille respondit; Da mihi thuribulum, & ego illud nullo sciente bene restituam, & si necesse fuerit, etiam animam meam ponam pro te. His auditis, fur thuribulum ei tradidit, quod ille feno inuolutum, sacco suo immisit. Qui cum plus solito prafatam Ecclesiam frequentaret, ut thuribulum cautè, & sine nota in locum suum reponere posset, die quadam nimia tempestatum violentiâ à foribus Ecclesia, quæ tunc clausa fuerat, depulsus vicine domus solatium expetere cogebatur, sacelli sui oblitus: quem homo quidam pertransiens leuauit, & cuius esset non ignorans, uxori suæ seruandum commisit, ut Marcadello qua-

renti